

3.3.2.2. Rets- eller voldgiftssag om grundlaget for fordringen

Udvalget finder, at der bør tillægges et anerkendelsessøgsmål vedrørende grundlaget for fordringen afbrydelsesvirkning i samme omfang som efter gældende ret, men at anerkendelsesdommen alene bør tillægges virkning som en foreløbig afbrydelse, dvs. således at der skal anlægges sag vedrørende selve fordringen inden for en vis frist for at bevare den fristafbrydende virkning af anerkendelsessøgsmålet. Det er i dag uafklaret i retspraksis, om anerkendelsesdommen medfører, at der løber en ny forældelsesfrist fra dommen, eller om der må stilles krav om, at dommen følges op af en fuldbyrdelessag inden rimelig tid for at bevare den fristafbrydende virkning.

Situationen svarer efter udvalgets opfattelse til den situation, at fordringshaveren fra en forvaltningsmyndighed får en bindende afgørelse, der fastlægger, at kravet består, men ikke fastsætter størrelsen af kravet. Derfor bør der også gælde en regel om foreløbig afbrydelse i disse tilfælde.

Udvalget foreslår på den anførte baggrund en regel om, at en anerkendelsesdom, der alene vedrører grundlaget for fordringen, skal forfølges inden for en vis frist for at bevare den fristafbrydende virkning. Fristen foreslås fastsat til 1 år ligesom ved foreløbig afbrydelse i øvrigt.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VIII, afsnit 6.3.2.2.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 21, stk. 1, og bemærkningerne hertil.

3.3.2.3. Indbringelse for en administrativ myndighed eller Folketingets Ombudsmand af en sag om fordringens eksistens eller størrelse eller en sag, som er afgørende herfor

Som det fremgår under pkt. 3.3.1.2 foreslår udvalget, at indbringelse for en administrativ myndighed i tilfælde, hvor afgørelsen fastslår kravets eksistens og størrelse og er bindende for parterne, fordi den ikke indbringes for domstolene inden for en fastsat frist, afbryder forældelsesfristen, uden at der kræves yderligere betingelser herfor.

For så vidt angår andre tilfælde, dvs. hvor afgørelsen ikke er bindende for parterne – f.eks. fordi der ikke gælder nogen frist for indbringelse af afgørelsen for domstolene – eller hvor afgørelsen ikke fastslår kravets eksistens og størrelse, finder udvalget, at der bør indføres en bestemmelse om, at indbringelsen af

den pågældende sag for den administrative myndighed har virkning som en foreløbig afbrydelse af forældelsesfristen.

Udvalget har i den forbindelse anført, at selv om den administrative afgørelse ikke er bindende eller ikke direkte angår selve fordringen, vil det i almindelighed være ressourcebesparende, at kravet først prøves administrativt i de tilfælde, hvor der er mulighed herfor. Derfor er det ikke hensigtsmæssigt – og vil kunne virke overraskende – hvis kravet kan forældes, mens den administrative sag verserer. Dette gælder, hvad enten der er tale om en sag mellem en privat og det offentlige eller en sag mellem to private.

De anførte hensyn gør sig efter udvalgets opfattelse gældende, uanset om forældelsesspørgsmålet angår klagerens fordring eller en fordring, der er gjort gældende af den anden part, herunder det offentlige. Indbringelsen for den administrative myndighed bør derfor efter udvalgets opfattelse virke fristafbrydende også for modpartens (herunder det offentliges) krav. Udvalget foreslår derfor en bestemmelse, hvorefter indbringelse for en administrativ myndighed medfører foreløbig afbrydelse af forældelsen for begge parter fordringer.

Efter udvalgets opfattelse bør tillægsfristen være på 1 år. Udvalget anfører, at en frist af denne længde bør være tilstrækkelig til, at fordringshaveren kan varetage sine interesser, og der kan næppe anføres tungtvæjende hensyn til skyldneren, der taler for en kortere frist. Udvalget foreslår, at fristen regnes fra den dag, da myndigheden har givet meddelelse om sin afgørelse, dvs. afsendelsen af denne.

Udvalget har overvejet, fra hvilket tidspunkt 1-årsfristen bør regnes i tilfælde, hvor afgørelsen indbringes for en højere administrativ myndighed.

Der er som oftest fastsat en frist for at påklage en administrativ afgørelse til højere myndighed, men der er i de fleste tilfælde samtidig mulighed for, at den overordnede myndighed kan se bort fra overskridelser af denne frist.

I de tilfælde, hvor der ikke gælder en bestemt klagefrist for indbringelse for en højere administrativ myndighed, er det efter udvalgets opfattelse nødvendigt at stille krav om, at førsteinstansafgørelsen påklages inden for en vis periode, for at den fristafbrydende virkning af den oprindelige indbringelse bevares. I modsat fald sikres det ikke, at fordringshaveren fremmer sagen behørigt.

For at tage hensyn både til tilfælde, hvor der gælder en frist for klage, tilfælde, hvor der ikke gælder en frist, og tilfælde, hvor den overordnede myndighed kan se bort fra overskridelse af klagefristen, foreslår